

NEJLEPŠÍ AUTOR ŠPIONÁŽNÍCH
THRILLERŮ VŠECH DOB

DANIEL Silva

SMRT
V CORNWALLU

SMRT
V CORNWALLU

Daniel Silva

SMRT
V CORNWALLU

PŘEKLAD

Nina Šalamounová

Český název: Smrt v Cornwallu

Název anglického originálu: A Death in Cornwall

Autor: Daniel Silva

Překlad: Nina Šalamounová

První vydání: Harper, *An Imprint of HarperCollins Publishers*, 2024

Grafika obálky: Madgrafik

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková

Jazykový redaktor: Lukáš Georgiev

Jazyková korektura: Filomena Filipová

© 2024 by Daniel Silva

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2025

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, místa a události jsou buďto výplodem autorovy představivosti, nebo je autor použil ve smyšleném kontextu a nelze je považovat za skutečné. Jakákoli podobnost s existujícími osobami, živými i zemřelými, skutečnými událostmi, místy a organizacemi je zcela náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: Milan Bozic; úprava: HarperCollins Design Studio

Fotografie na obálce: © David Noton Photography/Alamy Stock Photo (krajina); istockphoto.com

Foto autora: © Marco Grob

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1396-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1397-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1398-4 (PDF)

Smrt v Cornwallu je kniha napsaná pro pobavení a přesně tak by také měla být vnímána. Jména, postavy, místa a události popisované v tomto příběhu jsou buďto výplodem autorovy představivosti, nebo je autor použil ve smyšleném kontextu. Jakákoli podobnost s existujícími osobami, živými či zemřelými, podniky, společnostmi, událostmi a místy je zcela náhodná.

*Věnováno jako vždy mé ženě Jamii
a mým dětem Nicholasovi a Lily*

Povím vám něco o bohatých. Nejsou jako vy nebo já.

FRANCIS SCOTT FITZGERALD

PŘEDMLUVA

Toto je pátý román ze série o Gabrielu Allonovi, který se částečně odehrává v anglickém hrabství Cornwall. Poprvé sem Gabriel zamířil po tragickém bombovém útoku ve Vídni, který mu zabil syna a zničil jeho první rodinu. Útočiště našel ve vesnici Port Navas, rozkládající se na březích řeky Helford, a spřátelil se zde s jedenáctiletým chlapcem jménem Timothy Peel. O několik let později se do Cornwallu vrátil – i se svou druhou manželkou Chiarou – a usadil se v domku na útesu ve farnosti Gunwalloe. Jejich častým návštěvníkem byl mladý muž ve věku kolem dvaceti let, kterého Gabriel poznal při svém prvním pobytu v tomto koutu Anglie jako zmíněného chlapce. V románu Smrt v Cornwallu se Gabriel s Timothyem, v tu dobu již pětatřicetiletým detektivem seržantem, setkává znovu, tentokrát za mnohem dramatictějších okolností.

PRVNÍ ČÁST
PICASSO

První známkou toho, že něco není v pořádku, bylo rozsvícené světlo v kuchyňském okně víkendového domku Wexford Cottage. Vera Hobbsová, majitelka tradiční cornwallské pekárny Cornish Bakery, si ho všimla třetího lednového úterý v 5:25 ráno. Zarážející na tom byl právě tenhle konkrétní den v týdnu. V úterky by se za okny Wexford Cottage svítit nemělo. V úterý by ve víkendovém domku neměl nikdo být. Jeho majitelka, profesorka Charlotte Blakeová, dělila svůj čas mezi pobyt v Cornwallu a Oxfordu. Sem do Gunwalloe obvykle přijížděla ve čtvrtek večer a v pondělí odpoledne se vracela do Oxfordu – třídní pracovní týden je jednou z mnoha předností akademického života, ačkoli nutno podotknout, že profesorka Blakeová se své práci věnovala i mimo akademickou půdu. Nepřítomnost jejího tmavě modrého automobilu značky Vauxhall naznačovala, že ani třetí lednové úterý se neodchýlila od svého obvyklého harmonogramu. Zářící světlo za kuchyňským oknem proto působilo na Veru Hobbsovou o to znepokojivěji. Profesorka Blakeová byla náruživou ochránkyní životního prostředí, která by se raději postavila čelem proti jedoucímu vlaku, než aby vyplývala jediný watt elektřiny zbuřdarma.

Charlotte Blakeová koupila Wexford Cottage za výtěžek z knihy, v níž detailně rozebrala život a dílo Pabla Picassa ve válečné Francii. Její publikace přehodnocující tvorbu Paula Gauguina, publikovaná o tři roky později, se těšila dokonce ještě většímu zájmu čtenářů. Vera se v restauraci Lamb and Flag pokusila na její počest uspořádat literární večírek, z něž

ovšem sešlo poté, co se o něm profesorka Blakeová dozvěděla a dala jasně najevo, že si jakoukoli glorifikaci své osoby nepřejí.

„Pokud skutečně existuje peklo,“ vysvětlila, „pak je odsouzen strávit tam věčnost každý, kdo oslavuje tak bezbožné mrhání papírem, jako je vydávání knih.“

Poznamenala to svojí dokonalou angličtinou moderátorů BBC, onou angličtinou s ironickým nádechem, tak typickým pro lidi z vyšších společenských vrstev. Ona sama však z vyšší vrstvy nepocházela, jak jednoho odpoledne zjistila Vera Hobbsová, když si hledala informace o profesorce Blakeové na internetu. Její otec byl buřičským odborářem z Yorkshiru a v polovině osmdesátých let minulého století dokonce vůdcem stávký horníků – vůbec největší stávký v historii Spojeného království, která však přibližně po roce protestů skončila pro horníky naprostým fiaskem. Charlotte Blakeová v otcových stopách nepokračovala. Jako nadaná studentka se dostala na Oxford a vystudovala dějiny umění. Po studiích krátce působila v londýnské galerii Tate Modern, ještě kratší dobu strávila v aukčním domě Christie's, načež se vrátila na Oxford, kde přednášela dějiny umění. Podle toho, co se psalo v oficiální biografii, byla expertkou v oboru označovaném jako „výzkum umělecké provenience“.

„Co to proboha je, výzkum umělecké provenience?“ zeptala se Vera po jejím znepokojivém zjištění Dottie Coxová, majitelka malého obchodu s potravinami v Gunwalloe a Veřina dávná přítelkyně.

„Zřejmě to má něco společného s původem obrazů a historií jejich vlastnictví. Aspoň myslím.“

„A je důležité to vědět?“ potřásla Dottie hlavou. „Komu všemu nějaký obraz patřil?“

„Uvažuj, Dottie, drahoušku,“ opáčila blahosklonně Vera Hobbsová. „Proč by byl někdo odborníkem na něco, kdyby to nebylo důležité?“

Zajímavé bylo, že profesorka Blakeová nebyla první osobou z uměleckého světa, která se rozhodla usadit právě v Gunwalloe.

Na rozdíl od svého předchůdce, samotářského restaurátora, který bydlel nějaký čas v domku dole u zátoky, však byla za všech okolností zdvořilá. Nebyla zrovna upovídána, to zase ne, nedávala se s lidmi do řeči na potkání, ale vždycky pozdravila, navíc s příjemným, osobitě okouzlejícím úsměvem, který dokázal zlepšit den i věčně zakaboněným mrzoutům. Mezi mužským osazenstvem Gunwalloe panovala shoda na tom, že profesorčina oficiální fotografie, uveřejněná na jejím internetovém profilu, je vůči ní hodně nespravedlivá. Ve skutečnosti byla Charlotte Blakeová oproti onomu snímku mnohem pohlednější a přitažlivější. Měla po ramena dlouhé, skoro černé vlasy s jediným takřka provokativním šedivým pramenem a kobaltově modré oči, které přitahovaly pozornost nejenom kvůli kontrastu s její černou hřívou. Snědé bochánky masa pod nimi Charlotte Blakeové jenom přidávaly na atraktivitě.

„Uhrančivá,“ ohodnotil ji jednou Duncan Reynolds, bývalý strojvůdce společnosti Great Western Railway. „Připomíná jednu z těch tajemných žen, jaké bývají k vidění v pařížských kavárnách.“ Ačkoli, pokud bylo známo, nejbliž Paříži byl starý Duncan Reynolds maximálně na nádraží v Paddingtonu.

Kdysi v životě Charlotte Blakeové figuroval jistý pan Blake, malíř menšího významu, nicméně rozvedli se, když ještě pracovala v Tate Gallery. Nyní, ve svých dvaapadesáti letech a na vrcholu kariéry, byla Charlotte Blakeová svobodná a podle všeho bez romantických závazků. Alespoň pokud se dalo soudit z života, jaký vedla na poloostrově Lizard. Nikdy k ní nejezdili žádní hosté a nikoho nenavštěvovala ani ona sama. Dottie Coxová byla skutečně jedinou obyvatelkou Gunwalloe, která ji kdy viděla ve společnosti jiné živé duše. Stalo se to loni v listopadu, dole na výběžku Lizard Point. Profesorka a doprovázející džentlmen seděli na terase kavárny Polpeor a choulili se před poryvy větru.

„Krásný muž,“ popisovala ho Dottie skoro okouzleně, kdykoli si na něj vzpomněla. „Opravdu šarmantní. Nemohla jsem se na něj vynadívat,“ dodávala se skoro dívčím zapřením.

Toho lednového rána, když z nebe padaly provazce deště a z Mount's Bay vanul studený víchř, Veru Hobbsovou milostný život profesorky Charlotte Blakeové ale příliš nezajímal. Zvlášt' když s jejím domkem bylo něco v nepořádku a Sekáč byl stále na svobodě. Naposledy zaútočil před čtrnácti dny. Vybral si sedmadvacetiletou ženu z Holywellu na severním pobřeží Cornwallu a zabil ji sekerou, stejnou zbraní, kterou již dříve zavraždil tři jiné ženy. Veru trochu uklidňovalo, že k žádné z vražd nedošlo za deštivého počasí. Zatím to vypadalo, že Sekáč si vybírá slunečné dny s pouze mírným vánkem. Ten druh dní, během nichž by nikoho ani nenapadlo, že dalšího rána se už nedožije.

Přesto se Vera několikrát úzkostlivě ohlédla přes rameno, když spěchala do svého pekařství po jediné silnici v Gunwalloe – silnici bez jména a číselného označení. Cornish Bakery bylo vklíněno mezi restaurací Lamb and Flag a obchůdkem Dottie Coxové s názvem Corner Market, který ovšem vůbec nestál na rohu. Přibližně kilometr a půl odtud po silnici se nacházel golfový klub Million, hned vedle starobylého farního kostela. S výjimkou onoho incidentu v chatce restaurátora před několika lety se v Gunwalloe nikdy nic dramatického nestalo, což jeho dvěma stovkám obyvatel naprosto vyhovovalo.

Kolem sedmé ráno Vera dopekla první várku párků v těstíčku a tradičního chleba a vrhla další nervózní pohled ke dveřím. Oddechla si, když jimi pár minut před osmou prošly její dvě zaměstnankyně Jenny Gibbonsová a Molly Reeceová. Jenny se usadila za prodejním pultem, zatímco Molly se společně s Verou pustila do přípravy cornwalských plněných taštiček, zdejšího tradičního pokrmu. Na pozadí tiše hrálo zpravodajství rozhlasové stanice Radio Cornwall. Přes noc nedošlo k žádné vraždě – a ani k žádnému zatčení. Nebo nebyla přinejmenším do tohoto okamžiku žádná vražda odhalena. Při havárii poblíž supermarketu Morrisons v městečku Long Rock se těžce zranil čtyřiatřicetiletý motocyklista. Předpověď počasí hlásila, že bude deštivo a větrno celý den. Liják by měl ustát až v podvečer.

„Jen čekám, kdy Sekáč zaútočí na další oběť,“ vložila se do zpravodajství Molly, která právě nanášela na polovinu kolečka vykrojeného z křehkého těsta náplň z masa a zeleniny. Byla to tmavooká kráska velšského původu, jakých je jenom hrstka. „Už má po termínu,“ vysvětlovala. „Nikdy nevydržel déle než deset dní, než zařal sekeru do lebky další nebohé dívky.“

„Možná se už zabíjení přesytil.“

„Opravdu myslíš, že by dokázal jen tak přestat? *Taková* je tvoje teorie, Vero Hobbsová?“

„A jakou teorii máš ty?“

„Že se teprve rozjíždí.“

Vera se lehce ušklíbala. „Takže ty jsi teď odborník na psychologii vrahů, je to tak?“

„Sleduju všechny detektivky a dokumenty o zločinech,“ řekla Molly, přeložila půlkruh těsta přes náplň a okraje přimáčkla k sobě. Měla krásné pohyby. „Možná se na chvíli odmlčí, ale nepřestane. Nakonec zaútočí znovu. Přesně takhle to sérioví vrazi dělají. Nemůžou si pomoci.“

Vera vsunula první plech s plněnými taštičkami do trouby, vyválala další plát křehkého těsta a začala z něj vykrajovat kolečka velikosti dezertního talířku.

Dvaatřicet let, každý den to samé, pomyslela si. *Pořád dokola. Zaděláváte těsta, vyvalujete je, vykrajujete, plníte, překládáte, pečete.*

Až na neděli, samozřejmě. Ale ani v takzvaný den odpočinku neodpočívala. Přípravovala vydatný oběd, zatímco se její manžel Reggie opíjel stoutem a sledoval v televizi fotbal.

Vyndala z lednice mísu s další náplní do taštiček, tentokrát z kuřecího masa. „A když sleduješ ty detektivní pořady,“ pronesla důležitě k Molly, „všimla sis vůbec, že se v kuchyni profesorky Blakeové svítilo?“

„Kdy?“

„Dnes ráno, Molly, drahoušku.“

„Ne, toho jsem si nevšimla.“

„Kdy jsi ji viděla naposledy?“

„Koho?“

Vera si povzdychla. Molly byla sice velmi půvabná a také zručná, pokud šlo o výrobu plněných taštiček, ale kde jí sudičky přidaly na kráse a šikovnosti, tam bohužel ubraly na intelektu. Občas trvalo hodně dlouho, než jí něco došlo, a Vera jí musela leccos vysvětlovat jako malému dítěti. „Profesorku Blakeovou, drahoušku,“ upřesnila. „Kdy jsi ji viděla naposledy?“

„To si takhle nevzpomenu.“

„Zkus to.“

„Možná včera.“

„Kdy včera? Odpoledne?“

„Mohlo to být odpoledne.“

„A kde byla?“

„Jela autem.“

Vera krátce přikývla. „A kam jela, Molly? Vzpomeneš si?“

Molly se krátce zamyslela, Pak ukázala bradou směrem k severu. „Do vnitrozemí.“

Protože je poloostrov Lizard nejjižnějším bodem Britských ostrovů, všechna ostatní místa Spojeného království se dají logicky popsat jako vnitrozemí. Mollyina odpověď nicméně naznačovala, že profesorka Blakeová měla namířeno zpátky do Oxfordu. Což Veru Hobbsovou jen utvrdilo v podezření, že něco není v pořádku.

Něco prostě není, jak by mělo být, opakovala si v duchu to ráno už poněkolikáté.

Napadlo ji, že by nebylo od věci zajít znovu k Wexford Cottage a podívat se dovnitř kuchyňským oknem. A skutečně to udělala. V půl třetí odpoledne během pracovní přestávky vyrazila v hustém dešti na místo. O hodinu později informovala o svých objevech Dottii Coxovou v malé restauraci Lamb and Flag. Seděly na svém obvyklém místě u okna a na stoku mezi nimi stály dvě sklenky novozélandského sauvignonu blanc. Mrahy na obloze se konečně začaly protrhávat. Slunce problemskující

mezi nimi pomalu klesalo k Mount's Bay. Někde tam v dáli, pod černými masami mořské vody, se nacházelo ztracené město Lyonesse.¹ Aspoň co vyprávěla legenda.

„A určitě jsi viděla v dřezu nádobí?“ ujistvovala se Dottie.

Vera vážně kývla hlavou.

„Nespletla ses?“

„Rozhodně ne. Bylo halabala naskládané v dřezu a pár kousků leželo i na pracovní desce.“

„Špinavé?“

Vera znovu vážně přikývla.

„Zvonila jsi?“

„Dvakrát.“

„Zkusila jsi otevřít?“

„Bylo zamčeno.“

Dottii se to také přestávalo líbit. Rozsvícené světlo byla jedna věc. Ale špinavé nádobí? To bylo něco úplně jiného. Nechtělo se jí věřit, že by někdo odjel na víc dní a neumyl po sobě nádobí. Taková představa pro ni byla zcela nemyslitelná, i když se jednalo o poněkud bohémskou profesorku Blakeovou.

„Tak co si o tom myslíš, Dottie?“ Vera Hobbsová pozorovala s jistým uspokojením, jak se výraz ve tváři její přítelkyně mění.

„Myslím, že bychom měli profesorce pro jistotu zavolat,“ odpověděla Dottie.

Dalo jim to trochu práce, ale nakonec Vera telefonní číslo na katedru historie umění Oxfordské univerzity přece jen našla. Žena, která telefon zvedla, měla mladý hlas studentky. Když ji však Vera požádala o přepojení do kanceláře profesorky Charlotte Blakeové, následovala dlouhá odmlka.

„Kdo volá, prosím?“ zeptala se nakonec mladá žena.

Vera se představila.

¹ Lyonesse je v artušovské legendě království, které se během jediné noci potopilo do Keltského moře. Mělo se rozkládat mezi britským mysem Land's End, který je nejzápadnějším bodem Cornwallu, a ostrovy Scilly. Nejranější zmínka o něm pochází z 15. století. [Pozn. překl.]

„A můžu vědět, odkud profesorku Blakeovou znáte?“

„Má víkendový dům kousek ode mě, v Gunwalloe,“ odpověděla Vera.

„Kdy jste ji viděla naposledy?“

„Stalo se něco?“

„Okamžik, prosím,“ řekla mladá žena a místo odpovědi Veru přepojila do kanceláře profesorky Blakeové. Ve sluchátku se ozval vyzváněcí tón a po chvíli se přístroj přepnul na záznamník.

Vera ignorovala výzvu k zanechání vzkazu a místo toho zavolala na policii hrabství Devon a Cornwall. Nikoli ovšem na hlavní číslo nejbližší stanice, ale na tísňovou linku. Muž, který měl právě službu, se neobtěžoval uvést své jméno ani hodnost.

„Mám neodbytný pocit, že znovu udeřil,“ oznámila mu Vera důležitě.

„Kdo?“

„Sekáč. Kdo jiný?“

„Pokračujte.“

„Možná bych to měla raději povědět někomu staršímu, mladíku.“

„Jsem detektiv seržant.“

„Působivé. A jak se jmenujete, drahoušku?“

„Peel,“ odpověděl muž na druhém konci telefonu. „Detektiv seržant Timothy Peel.“

„Opravdu?“ opáčila Vera Hobbsová překvapeně. „To jsou mi věci.“

Bylo pár minut po sedmé ráno, když Sarah Bancroftová, již stále držely ve spárech noční můry z předešlé noci, rozespale natáhla ruku k opačné straně postele, ale ucítila jen chladnou egyptskou bavlnu. A pak si vzpomněla na textovou zprávu, kterou jí včera pozdě odpoledne poslal Christopher. Na zprávu o nena-dále cestě na neznámé místo. Sarah v tu chvíli zrovna seděla u svého oblíbeného stolu v baru Wiltons a po práci si dopřávala martini Belvedere se třemi olivami, suché jako saharská poušť. Deprimovaná vyhlídkou dalšího večera o samotě si nerozum-ně objednala druhý drink. Zbytek večera už byl v její paměti z větší části rozostřený. Vzpomínala si na deštivou cestu taxí-kem domů do Kensingtonu, kde na ni nikdo nečekal, protože Christopher byl někde na svém záhadném výletě kdovíkam. V kuchyni pak stála před ledničkou Sub-Zero a hledala něco k snědku, ale protože nic zajímavého neobjevila, spokojila se s kelímkem zmrzliny Häagen-Dazs s příchutí brownies. Potom padla rovnou do postele a pustila si televizi, kde zrovna začínala zpravodajská relace *News at Ten*. Hlavní zpráva informovala di-váky o nálezu těla poblíž mysu Land's End v Cornwallu, podle všeho již páté oběti sériového vraha, kterého bulvární deníky pojmenovaly jako Sekáč.

Tu noc měla Sarah spánek dost neklidný. A i když se na-bízelo hodit vinu za divoké sny na druhé martini nebo corn-wallského vraha se sekýrou, ve skutečnosti ani jedno z toho její noční můry nezpůsobilo. V podvědomí ji tížilo příliš mnoho pohřbených hrůz, než aby k rušení jejich nocí byla nutná ještě

nějaká další. Chyběl jí Christopher. Právě on byl jediným důvodem, proč se celou noc tak neklidně převalovala. Když byl její manžel pryč, nikdy nespala dobře. Jako důstojník britské tajné zpravodajské služby SIS musel bohužel cestovat často – a často odjížděl velmi náhle, prakticky z minuty na minutu. Naposledy takhle zmizel na Ukrajinu, kde strávil větší část podzimu.

Sarah mu jeho práci nezazlívala, protože v minulosti sama sloužila jako tajná agentka pro CIA. Nyní byla ředitelkou umělecké galerie Isherwood Fine Arts se sídlem v klidné londýnské čtvrti St. James's. Její konkurenti ze světa umění neměli ani ponětí o její komplikované minulosti, a ještě méně toho věděli o jejím tvrdácky vyhlížejícím, a přitom pohledném manželovi. Většina z nich věřila tomu, že je Christopher přesně tím, za koho se vydává – dobře situovaným obchodním poradcem jménem Peter Marlowe, mužem, který nosí na míru šité obleky, jezdí ve voze Bentley Continental a vlastní nóbl mezonetový byt ve čtvrti Queen's Gate Terrace, jedné z nejluxusnějších adres v Londýně.

Okna jejich ložnice měla výhled do zahrady, která se momentálně rozpíjela za záclonou deště. Sarah ještě nebyla připravená čelit dalšímu dni, a tak zavřela oči a podřimovala skoro až do osmi, kdy se konečně probudila a vylezla z postele. Dole v kuchyni si pustila stanici *Radio 4*, a zatímco čekala, až kávovar Krups dokončí svoji práci, poslouchala zpravodajskou relaci *Today*. Vypadalo to, že mrtvola v Cornwallu přes noc získala totožnost. Obětí byla Dr. Charlotte Blakeová, profesorka kunsthistorie na Oxfordu. Sarah to jméno dobře znala. Profesorka Blakeová byla světově uznávanou specialistkou zaměřenou na výzkum provenience uměleckých děl. Výtisk jejího nedávno vydaného bestselleru o bouřlivém životě francouzského malíře Paula Gauguina navíc zrovna ležel na Sařině nočním stolku.

Další ranní zprávy byly depresivní jen o něco míň. Dohromady vykreslovaly obraz britského národa v konečném úpadku. Nedávná studie dospěla k závěru, že průměrný britský občan

bude už brzy mít horší životní úroveň než jeho protějšek v až donedávna ekonomicky slabších zemích jako Polsko nebo Slovinsko. A pokud britského občana postihne mrtvice nebo infarkt, bude nejspíš muset čekat devadesát minut, než ho sanitka odveze na nejbližší oddělení pohotovosti, kde kvůli nedostačující kapacitě lůžek a nedostatku lékařů každý týden umírá přibližně pět set lidí. Dokonce i poštovní společnost Royal Mail, v minulosti jedna z nejváženějších britských institucí, byla na pokraji kolapsu.

Za současný stav byli podle názoru veřejnosti do značné míry zodpovědní konzervativci, kteří stáli u moci už víc než deset let. Jejich předsedkyně vlády klesala ke dnu a strana se chystala na nadcházející ostrý střet o nového vůdce. Sarah nešlo na mysl, proč by nějaký člen konzervativní strany po všech těch skandálech a špatných rozhodnutích měl o tohle místo vůbec stát. V předvolebních průzkumech měli navrch labouristé a všeobecně se čekalo, že v příštích volbách pohodlně zvítězí. Na to, jak volby v Británii dopadnou, však Sarah neměla žádný vliv. V téhle zemi byla hostem. Sice se pohybovala v elitních kruzích, byla provdaná za důstojníka britských tajných služeb, ale vnitřně se cítila pořád jako host.

Jedna dobrá zpráva toho rána ale přece jenom zazněla – a ze všech míst na planetě přišla zrovna ze světa umění. Obraz *Autoportrét s ovázaným uchem* od Vincenta van Gogha, který byl před více než deseti lety ukraden při drzé loupeži z Courtauld Gallery, byl před několika měsíci za záhadných okolností nalezen v Itálii. A dnes večer bude odhalen na slavnostní recepci v nově zrekonstruovaném Velkém sále galerie. Recepce nebyla určena pro širokou veřejnost, nýbrž pouze pro zvané, ačkoli těch nebylo zrovna málo. Měla se jí zúčastnit většina hvězd londýnského uměleckého světa, včetně Sarah, jež patřila k těm vůbec nejzářivějším. Měla magisterský titul z dějin umění, jímž zakončila studium v londýnském Courtauldově uměleckém institutu, a kromě toho získala také doktorát na Harvardu, čímž se

stala nejmladší držitelkou doktorátu z dějin umění v celé dlouhé historii Harvardu. A to už něco znamenalo i pro londýnské hejsky z vyšších společenských kruhů. V mezidobí mezi krátkou službou pro CIA a pozicí ředitelky galerie Isherwood Fine Arts se etablovala jako významná a vlivná kurátorka v newyorském Muzeu moderního umění, kde dohlížela na sbírku moderních impresionistických děl v hodnotě neuvěřitelných pěti miliard dolarů. A aby toho nebylo málo, nyní působila ve správní radě galerie Courtauld a byla také blízkou přítelkyní a spolupracovnicí restaurátora, toho času sídlícího v Benátkách, který dostal van Gogha před jeho repatriací do Británie zpátky do formy. Také on byl pozván na slavnostní recepci a plánoval se jí zúčastnit – tajně, samozřejmě. V opačném případě by mohla jeho přítomnost zastínit návrat slavného obrazu na veřejnost.

Slavnost začínala brzy, už v šest hodin večer, a podávat se měly koktejly a neformální občerstvení, čemuž Sarah přizpůsobila svůj zevnějšek a oblékla se do nápadného dvouřadého saka a sukně od Stelly McCartneyové. O čtyřicet pět minut později už vytukávaly podpatky jejích lodiček Prada pravidelný rytmus, když kráčela přes dlažební kostky k Mason's Yard, čtvercovému komplexu budov schovanému za Duke Street. Galerie Isherwood Fine Arts – od roku 1968 obchodující s těmi nejlepšími obrazy italských a holandských starých mistrů, všechno originály muzejní kvality – stála v severovýchodním rohu nádvoří a zabírala tři patra bývalého viktoriánského skladiště, které kdysi vlastnila světoznámá společnost Fortnum & Mason. Tu kromě nabídky exotických potravin proslavily také luxusní dárkové koše, které si viktoriánská smetánka nechávala posílat na význačné události, jako byly koňské dostihy v Ascotu nebo veslařská akce Henley Royal Regatta. Ve druhém patře se nacházely kanceláře galerie a ve třetím nádherná výstavní místnost, vybudovaná podle slavné galerie Paula Rosenberga v Paříži, kde Julian Isherwood, zakladatel a spolumajitel galerie Isherwood Fine Arts, strávil jako chlapec mnoho šťastných hodin.

Sarah dorazila do práce jako první. Po deaktivaci alarmu odemkla dvoje dveře, jedny z nerezových mříží a druhé z nerozbitného skla, a zamířila rovnou do kanceláře. Za recepčním stolem nikdo neseděl. Poslední, kdo měl tu čest, byla okouzující, ale zcela zbytečná a zoufale nevykonná asistentka Ella, což bylo také důvodem, že jí Sarah jednoho dne sdělila, že její služby už nebude galerie dál potřebovat. Zvedání telefonů, vyřizování e-mailové korespondence a další běžné kancelářské práce byly od té doby její zodpovědností. Na dnešní ráno neměla Sarah naplánované žádné schůzky, a tak se rozhodla pohnout s několika nevyřízenými fakturačními záležitostmi. Především pak se záležitostí jistého belgického sběratele, který působil šokovaně, když zjistil, že musí zaplatit za jeden obraz francouzské školy, který si od galerie Isherwood Fine Arts půjčil, a pak ho s díky poslal zpátky. Jednalo se o jeden z nejstarších triků v oboru – na pár měsíců si půjčit obraz od galerie nebo jeho majitele a pak ho vrátit, jako by se nechumelilo. Julian Isherwood se na tento druh nevýhodného obchodu specializoval, jak Sarah zjistila krátce poté, co pro galerii začala pracovat. Vymáhání pohledávek ovšem nebylo jeho silnou stránkou, čehož vykukové, jako byl tento belgický sběratel, často a rádi využívali. Podle odhadu Sarah dlužili galerii za zapůjčená díla více než milion liber. Měla v plánu získat dlužnou částku do poslední penny, počínaje částkou sto tisíc liber, kterou jim dlužil antverpský galerista Alexis De Groote.

„Radši bych tuto záležitost probral s Julianem,“ prskal nespokojeně Belgičan ve sluchátku.

„O tom nepochybují.“

„Ať mi zavolá, až dorazí.“

„Vyřídím mu to,“ řekla Sarah a zavěsila zrovna ve chvíli, kdy se ve dveřích objevila Julianova hubená postava.

Bylo teprve pár minut po jedenácté, což bylo o dost dřív, než v kolik přicházel do galerie obvykle. Většinou se objevil kolem poledne a v jednu hodinu odpoledne už si dopřával

oběd u jednoho z lepších londýnských stolů, obvykle v dámské společnosti.

„Předpokládám, že už jsi slyšela o nebohé Charlotte Blakeové,“ prohodil mimochodem.

„Příšerné,“ odvětila Sarah.

„Hrozný způsob, jak opustit tenhle svět,“ souhlasil Julian. „Její smrt bude hlavním tématem dnešního večera, obávám se,“ dodal.

„Přinejmenším do doby, než spadne závoj z toho van Gogha,“ zamumlala Sarah.

„Opravdu se náš přítel dostaví?“

„Minulou noc dorazil i s Chiarou do Londýna. Vedení Courtauldu jim rezervovalo nejlepší pokoj v hotelu Dorchester.“

„Jak se jim ho vůbec podařilo přesvědčit?“ zavrtěl Julian nechápavě hlavou.

„To bych také ráda věděla.“

Julian si svlékl nepromokavý plášť mackintosh a pověsil ho na věšák u dveří. Měl na sobě pruhovaný oblek a levandulově modrou kravatu. Jeho husté šedé vlasy, divoce rozčuchané větrem, potřebovaly prostříhat. „Co je to proboha za hrozný zvuk?“ povzdychl si, když místnost prořízlo hlasité zvonění.

„Mohl by to být telefon.“

„Mám ho zvednout?“

„Pamatuješ si, jak se to dělá?“

Zamračil se, popadl sluchátko a odhodlaně si ho přiložil k uchu. „Isherwood Fine Arts. U telefonu Julian Isherwood osobně... Ano, přímo vedle mě. Okamžik, prosím.“ Oddálil sluchátko od ucha a pohlédl na Sarah. „Volá Amelia Marchová z *ARTnews*. Chce s tebou o něčem krátce mluvit.“

„O čem?“

„To mi neřekla.“

Sarah si od něj vzala sluchátko. „Amelie, zlato,“ pronesla přeslazeně. „Co pro tebe můžu udělat?“

„Mohla bys mi dát komentář k jednomu zajímavému příběhu, na němž právě pracuju,“ odpověděla novinářka.

„Jde o vraždu Charlotte Blakeové?“

„Na tu se tě zeptám někdy jindy, jestli k ní budeš mít co říct. Tohle se týká identity jistého tajemného restaurátora, který vyčistil dlouho ztraceného a znovu nalezeného van Gogha. Nevěřila bys, kdo to je.“

„Odkud myslíš, že ty informace má?“

„Ode mě určitě ne,“ odpověděl Gabriel své ženě. „S novináři nikdy nemluví.“

„Pokud to zrovna nevyhovuje tvým záměrům, samozřejmě,“ usmála se Chiara a jemně Gabrielovi stiskla ruku. „Ale to je v pořádku, miláčku. Poté, cos celé ty roky dřel v anonymitě, máš nárok na malé uznání.“

Chiara mluvila o Gabrielově restaurátorské práci, o níž z pochopitelných důvodů věděla jen hrstka zasvěcených, a to přesto, že do Gabrielova rozsáhlého portfolia patřily obrazy od takových velikánů jako byli Bellini, Tizian, Tintoretto, Veronese, Caravaggio, Canaletto, Rembrandt, Rubens nebo Anthony van Dyck. Všechna tato díla restauroval anonymně nebo pod falešným jménem během dlouhých let, kdy sloužil jako agent izraelské tajné služby, včetně doby, kdy byl jejím ředitelem. Spoluviníky Gabrielova několik desítek let trvajících drobného podvodu byli jeho starý přítel Julian Isherwood a galerie Isherwood Fine Arts. Nyní, po odchodu z nejslavnější zpravodajské služby na světě, pracoval jako ředitel oddělení obrazů v Tiepolo Restoration Company, nejvýznamnější restaurátorské společnosti v Benátkách. Chiara byla její generální ředitelkou, tedy vlastně jeho šéfovou.

Procházeli se po Berkeley Square. Gabriel měl na sobě středně dlouhý vlněný kabát, pod ním kašmírový svetr se zipem a flanelové kalhoty. Svoji Berettu 92FS, kterou si přivezl do Spojeného království se souhlasem přátel z britské zpravodajské služby,

měl pro klid duše zaklíněnou mezi opaskem kalhot a bederní částí páteře. Chiara ve strečových kalhotách a prošívaném kabátě neměla žádnou zbraň.

Sáhla do kabelky pro telefon. Stejně jako Gabriel vlastnila nejnovější model značky Solaris, vyrobený v Izraeli a údajně nejbezpečnější na světě.

„Už tam ten článek je?“ zeptal se Gabriel.

„Zatím ne.“

„Proč myslíš, že jí to tak trvá?“

„Představuju si ji, jak se hrbí nad počítačem a zoufale se snaží najít vhodná slova, kterými by tě vykreslila.“ Chiara se na Gabriela úkosem podívala. „Nezáviděníhodný úkol,“ dodala.

„Jak těžké to může být?“

„Byl bys překvapen.“

„Možná bych měl věrohodnější vysvětlení, proč ten článek ještě nevyšel.“

„Povídej. Ráda si to poslechnu.“

„Amelia Marchová je ambiciózní a zvědavá reportérka a jako taková se nespokojila s pouhým odhalením totožnosti záhadného restaurátora. Možná se pustila na tenký led mojí předchozí práce.“

„Práce tajného agenta?“

Gabriel přikývl.

„Bylo by na tom něco špatného?“

„To závisí na tom, kterou část mojí kariéry se rozhodla prozkoumat.“

Něco málo z Gabrielova profesního a osobního životopisu už si dokázalo najít cestu na veřejnost. Vědělo se, že se bývalý ředitel izraelské tajné služby narodil v kibucu Ramat David, malé zemědělské osadě v Jizre'elském údolí, že jeho matka byla jednou z nejvýznamnějších izraelských malířek nebo že před nástupem do izraelské rozvědky studoval malířství na Becalelově akademii umění a designu v Jeruzalémě. Méně známou skutečností bylo, že službu na čas opustil po výbuchy bomby,

nastražené pod jeho autem během jedné zasněžené noci před více než třiceti lety ve Vídni. Výbuch zabil jeho malého syna a manželce Leah způsobil katastrofální popáleniny a akutní posttraumatický stresový syndrom, který ji navždy vyřadil z běžného života a uvěznil v oné noci, kdy přišla o jediné dítě. Útočiště našla v psychiatrické léčebně na Herzlově hoře, ve staré arabské vesnici Dejr Jásin, zatímco Gabriel se zavřel v pronajatém domku v nejvzdálenějším koutě Cornwallu. A možná by tam zůstal navždy, smutný a zlomený, kdyby nepřijal zakázku v Benátkách, kde se zamiloval do krásné a tvrdohlavé dcery vrchního městského rabína, aniž by věděl, že je agentkou stejné služby, k níž se později vrátil i on. Složitý příběh k vypátrání, samozřejmě, ale pokud by se mu Amelia Marchová dostala na stopu, kdoví kam až by se dostala. Gabrielovi ale až donedávna připadala jako někdo, kdo se zajímá jen o umělecký svět a drby, které v něm kolují, a kdo má ve spodní zásuvce psacího stolu schovaný rozepsaný román, něco britce kousavého a ironicky vtipného a plného intrik, jaké mají obchodníci s uměním v malíčku.

Chiara vedle něj, stále s telefonem v ruce, se náhle zamračila na displej.

„To je to tak špatné?“ zeptal se Gabriel.

„To není Amelia, ale moje matka,“ odpověděla Chiara.

„S čím má problém?“

„Zděsila se, jak nezdravě je Irene posedlá globálním oteplováním.“

„Tvoje matka si toho všimla až teď?“

Jejich dcera byla v pouhých osmi letech nekompromisním klimatickým radikálem. Nedávno se zúčastnila své první demonstrace na náměstí San Marco v Benátkách a Gabriel si dělal starosti, že už nyní kráčí po šikmé ploše a brzy se bude přilepovat k nenahraditelným uměleckým dílům, která on sám tolik miloval, nebo je bude polévat zelenou barvou, případně rajskou polévkou. Její dvojče – bratr Raphael se zajímal pouze

o matematiku, na niž byl neobyčejně talentovaný. Irene měla v plánu ho přesvědčit, aby svůj dar použil k záchraně planety před blížící se katastrofou. Gabriel se však nevzdával naděje, že si jeho syn místo toho jednou vezme do ruky štětec.

„Předpokládám, že si tvoje matka myslí, že za klimatickou posedlost Irene můžu já,“ poznamenal nahlas.

„Vůbec ne. Zjevně dává všechnu vinu mně,“ ušklíbala se Chiara.

„Moudrá žena, tvoje matka.“

„Většinou.“

„Dokáže ochránit Irene před vězením, než se vrátíme, nebo bychom se měli vzdát odhalení van Goghova obrazu a odletět ještě dnes večer domů?“

„Spíš má za to, že bychom měli zůstat v Londýně o den dva déle a strávit tu pěkný čas.“

„Skvělý nápad.“

„Až na to, že si to nemůžeme dovolit.“

„Proč bychom nemohli?“ opáčil Gabriel, i když odpověď tušil už dopředu.

„Protože máš v Benátkách práci, která nepočká, miláčku,“ zdůraznila jemně Chiara. „Musíš konečně dokončit ten oltářní obraz.“

Řeč byla o díle benátského manýristického umělce známého jako Il Pordenone, které malíř vytvořil pro kostel Santa Maria degli Angeli na benátském ostrově Murano. Kromě oltářního obrazu potřebovalo vyčistit ještě několik dalších děl v kostele, všechny menší hodnoty i kvality. Tenhle projekt byl jejich prvním od převzetí kontroly nad společností Tiepolo Restoration, kterou založil a před Chiarou řídil Gabrielův starý přítel Francesco Tiepolo, a již nyní měli několikátýdenní zpoždění oproti původnímu plánu. Bylo třeba s tím pohnout, aby dokončili zakázku včas a bez pokuty za nedodržení domluveného termínu. Prodloužení pobytu v Londýně o dva dny se přesto jevilo jako výhodné, protože dávalo Gabrielovi šanci na získání

několika lukrativních restaurátorských zakázek, díky nimž by se nemuseli vzdávat svého pohodlného života v Benátkách. Jejich obrovské *piano nobile della loggia*, elegantní byt se čtyřmi ložnicemi a výhledem na Canal Grande, výrazně zmenšil malé jmění, které Gabriel nashromáždil během celoživotních restaurátorských prací. A pak tu byla jeho plachetnice Bavaria C42, které by se také vzdával jen velmi nerad. Finance rodiny Allonových zkrátka potřebovaly oživit.

Rozvážně to vysvětlil své ženě, zatímco kráčeli po Mount Street.

„Jsem si jistá, že jakmile Ameliin článek vyjde, nebudeš mít o práci nouzi.“

„Pouze pokud se mě nerozhodla vykreslit v nelichotivém světle. V takovém případě by mi nezbylo než na Riva degli Schiavoni nabízet portréty turistům, abychom vůbec vyšli s penězi.“

„Proč by tě měla Amelia Marchová vykreslovat v nelichotivém světle?“ nechápala Chiara.

„Možná mě nemá ráda.“

„Tebe? Nesmysl. Tebe všichni zbožňují, Gabrieli.“

„Všichni ne,“ řekl.

„Jmenuj jednoho člověka, který tě nemá rád.“

„Barman v Cupidu.“

Cupido byla kavárna a pizzerie na nábřeží Fondamente Nove v benátské čtvrti Cannaregio. Gabriel se tam většinou stavoval v dopoledních hodinách, aby si vypil rychlou kávu, než nastoupí do vaporetta na lince 4.1. a odjede pracovat na ostrov Murano. Barman, který mu obvykle připravoval cappuccino, si vždy dal záležet, aby položil šálek na skleněný stolek před ním se zdvořilým pohrdáním.

„Snad ne Gennaro?“ podívala se Chiara.

„Takhle se jmenuje?“

„Vždyť je to docela milý mladý muž. Vždycky mi udělá do pěny srdce.“

„Zajímalo by mě proč.“

Chiara přijala Gabrielův kompliment s ostýchavým úsměvem. Od jejich prvního setkání uběhlo už dvacet let, a přesto se na Gabrielově pohledu na ni takřka nic nezměnilo. I po té době byl do ní beznadějně zamilovaný a zůstával v područí její úchvatné krásy – dokonale tvarovaného nosu a čelisti, hustých tmavých vlasů s odlesky kaštanové a oříškové barvy a karamelových očí se zlatými tečkami, které se mu na plátně nikdy nepodařilo zachytit přesně. Její tělo bylo jedním z jeho nejoblíbenějších námětů a skicáře měl plné aktů, z nichž mnohé byly vyhotoveny bez souhlasu spící modelky. Doufal, že před slavnostní recepcí v Courtauld Gallery bude mít možnost se se svým oblíbeným *námětem* trochu potěšit. Chiara se tomu nápadu nebránila, ale trvala na dlouhé procházce, po které bude *oběd* – jak svým dostaveníčkům v pauzách na jídlo říkali – o to chutnější. Gabriel neprotestoval. Beztak by to nemělo cenu, a tak se o to už dávno ani nepokoušel.

Po chvíli volné chůze Chiara zpomalila a zastavila se před butikem Oscar de la Renta. „Myslím, že ti dovolím, abys mi koupil tenhle krásný kalhotový kostým,“ usmála se s pohledem upřeným do výlohy.

„Co je špatného na tom, který sis přivezla z Benátek?“ opáčil Gabriel.

„Na tom od Armaniho?“ Pokrčila rameny. „Nejspíš nic, ale mám chuť pořídit si něco nového. Mám takové tušení, že můj manžel bude dnes večer středem pozornosti, a já chci udělat dobrý dojem.“

„Mohla bys přijít v pytlí a pořád bys byla tou nejkrásnější ženou v místnosti.“

Gabriel následoval Chiaru do butiku. O patnáct minut později vyšli zpět na ulici s taškami v rukou a vydali se po obvodu Carlos Place.

„Vzpomínáš si, kdy naposledy jsme se procházeli po Londýně?“ zeptala se náhle Chiara, zavěšena do Gabrielovy paže.

„Už je to dlouho,“ odušil Gabriel.

„Bylo to ten den, kdy sis všiml toho sebevražedného atentátníka.“

„Doufáme, že se Amelia nedozví, jakou roli jsem v tom případu sehrál.“

„Nebo jakou roli jsi sehrál v tom nepříjemném incidentu na Downing Street.“

„A co teprve ta věc poblíž Westminster Abbey.“

„Ta, co v ní figurovala dcera velvyslance?“ opáčila Chiara. „Pokud si dobře vzpomínám, tehdy se tvoje jméno dostalo do novin. Tvoje fotka zrovna tak.“

Gabriel si povzdychl. „Možná by ses měla podívat na web *ARTnews*. Ať víme, jaké škody Amelia napáchala.“

„Podívej se ty. Já na to nemám nervy.“

Gabriel vytáhl z kapsy kabátu telefon. Obrazovka se rozzářila.

„Tak co?“ zeptala se Chiara po chvíli netrpělivě, zatímco oči jejího manžela klouzaly po displeji.

„Vypadá to, že mé obavy se naplnily,“ povzdychl si Gabriel. „Článek Amelie Marchové je hodně ambiciózní a ne zrovna diskrétní.“

„Co objevila?“

„Prý jsem považován za jednoho ze dvou nebo tří nejlepších uměleckých restaurátorů na světě.“

„Kdo jsou podle ní ti další dva?“

„Dianne Modestiniová a David Bull.“

„Skvělá společnost.“

„Ano,“ souhlasil Gabriel a strčil telefon do kapsy. „Myslím, že mě má nakonec docela ráda.“

„Samozřejmě že tě má ráda, miláčku.“ Chiara se usmála. „Kdo nemá?“

Poobědvali v bistru Socca, drahém podniku na South Audley Street, a když se vraceli do Dorchesteru, nakrátko se skrz

protrhané mraky objevilo zářivé zimní slunce. Nahoře v apartmá se oddali neuspěchanému, dlouhému milování. Vyčerpaný Gabriel po něm upadl do bezesného spánku, a když se probudil, Londýn už se utápěl v padajícím soumraku. Chiara stála v nohách postele ve svém novém kalhotovém kostýmku a se šňůrou perel kolem krku.

„Měl by sis pospíšit,“ pobídla ho. „Auto tu bude za pár minut.“

Posadil se, spustil nohy na podlahu a vstal. Ještě v polospánku odešel do sprchy. Následná péče mu nezabrala moc času. Nepoužíval žádné zázračné krémy ani séra, jen si před zrcadlem pročísl vlasy, o něco delší, než jak je nosil mnoho předchozích let. Když byl hotov, vrátil se do ložnice, oblékl si jednořadý oblek Brioni a kolem krku si uvázal kravatu s diagonálními pruhy. Jeho jedinými doplňky byly snubní prsten, hodinky Patek Philippe a pistole Fabbrica d'Armi Pietro Beretta.

Chiara se před velké zrcadlo postavila vedle něj. Díky lodičkám na vysokých jehlových podpatcích se její tvář vznášela nad ním.

„Co myslíš?“ zeptala se.

„Myslím, že na tvé sako zapomněli přišit vrchní knoflík,“ odpověděl Gabriel.

„Takhle je to správně, miláčku.“

„V tom případě by sis měla vzít pod sako rolák. Venku bude večer dost chladno.“

Dole na ulici na ně čekal sedan značky Jaguar, vyslaný jako pozornost galerií Courtauld, která se nacházela v komplexu Somerset House na jižní straně třídy Strand, poblíž Waterloo Bridge a v sousedství King's College. Před vchodem stála spolu s několika dalšími uměleckými reportéry Amelia Marchová, očividně spokojená sama se sebou – a se svým odhalením tajemného restaurátora. Gabriel otázky reportérů ignoroval, částečně proto, že ho vyrušilo vibrování mobilního telefonu v kapse. Vešel do vestibulu, a teprve pak hovor přijal. Jméno volajícího

ho přeneslo o mnoho let zpátky. Hlas, který na něj promluvil, byl však téměř o oktávu hlubší, než jak si ho pamatoval.

„Ne,“ odpověděl Gabriel do telefonu. „Ne, ne, to není problém... Nábřeží v Port Navas? Zítra odpoledne. Nejpozději ve tři.“

Autoportrét s ovázaným uchem, olej na plátně, 60 × 49 centimetrů, jehož autorem nebyl nikdo jiný než Vincent van Gogh, stál na podstavci uprostřed umně nasvíceného sálu, zahalený bílým plátnem a obklopený čtyřmi bodyguardy. Přinejmenším v tuhle chvíli však obraz rozhodně nebyl hlavním tématem hovorů skupinek roztroušených po sále.

„Bylo mi to jasné hned v ten moment, jak mi na vás padl zrak,“ prohlásil Jeremy Crabbe, v tvídu oblečený ředitel oddělení starých mistrů aukčního domu Bonhams’.

„O tom bych docela pochyboval,“ odpověděl na to Gabriel.

„Pamatujete si na ten zpusťosený obraz, který jste mi vy a Julian vyfoukli při jedné dopolední aukci, už to bude asi tak sto let?“

„Položka čtyřicet tři. *Daniel v jámě lvové*.“

„Ano, to je přesně on. Osmdesát šest krát sto dvacet čtyři centimetry, pokud mě paměť neklame.“

„Klame,“ řekl Gabriel. „Obraz byl široký sto dvacet osm centimetrů.“

Jeremy Crabbe měl tehdy dojem, že autorem je vlámský malíř Erasmus Quellinus, ale každý s trochou rozumu musel vidět, že jde o dílo Petera Paula Rubense. Gabriel ho vyčistil a Julian se postaral o vše ostatní.

„Předpokládám, že Julian vaše malé tajemství znal, je to tak?“ zajímal se Jeremy.

„Julian? Neměl ani tušení.“

Jeremy se chystal ještě něco poznamenat, ale Gabriel se od něj odvrátil a přijal velkou nataženou tlapu Nilese Dunhama,

kurátora londýnské Národní galerie, který byl známý svým neomylným okem a s Gabrielem se už nějaký ten pátek znali.

„Skvělý kousek, milý příteli,“ zamumlal Niles. „Vážně, sehrál jste to dokonale.“

„Díky, Nilesi.“

„Na čem teď pracujete?“

Gabriel mu odpověděl.

„Il Pordenone?“ Niles se znechuceně zašklebil. „To je pod vaši úroveň.“

„Nejste první, kdo to říká.“

„Mohl bych vám nabídnout něco zajímavějšího, kdybyste si udělal čas.“

„Nemůžete si mě dovolit, Nilesi.“

„A kdybych vaši obvyklou taxu zdvojnásobil? Jak se s vámi můžu spojit?“

Gabriel ho odkázal na Sarah Bancroftovou.

„Je to také špionka?“

„Sarah? Nebuďte směšný.“

Niles vrhl zkoumavý pohled na obtloustlého Olivera Dimblebyho, pochybného prodejce starých mistrů z Bury Street. „Oliver tvrdí, že její manžel býval nájemným vrahem.“

„Oliver říká spoustu věcí.“

„A kdo je to úchvatně nádherné stvoření vedle něj?“

„Moje žena.“

„Dobrý úlovek,“ pronesl Niles závistivě. „Opět bod pro vás, pane Allone.“

Další ruka, kterou Gabriel potřásl, patřila uměleckému poradci těch nejbohatších klientů jménem Nicholas Lovegrove. „Konečně mi to docvaklo,“ vydechl Nicholas.

„Opravdu?“

„Ta speciální zimní aukce v Christie's před několika lety. Tu noc se v prodejní místnosti stalo něco zvláštního. Byl jste za tím vy, je to tak?“

„Během aukcí se dějí zvláštní věci každou chvíli, Nicky,“ odušil Gabriel.

Nicholas Lovegrove pochopil, že z Gabriela přímou odpověď nedostane, a rozhodl se změnit téma. Jeho potvrzení koneckonců nepotřeboval. Věděl své. „Jeden můj klient by rád prodal svého Gentileschiho,“ řekl. „Ten ale potřebuje pár retušů a nový lak. Je nějaká šance, že byste se toho ujal vy?“

„To záleží na tom, jestli má váš klient nějaké peníze,“ odpověděl Gabriel.

„V tuhle chvíli ne. Ošklivý rozvod. Ale myslím, že bych ho dokázal přesvědčit, aby vám nabídl podíl z finální prodejní ceny.“

„Kolik máte na mysli?“

„Dvě procenta.“

„Určitě žertujete.“

„Dobře, pět. Ale to je moje poslední nabídka.“

„Nabídněte mi deset a máme dohodu.“

„Loupež za bílého dne.“

„A o tom vy něco víte, Nicky.“

Lovegrove s úsměvem kývl směrem k vysoké ženě s dokonalými rysy modelky, která k nim připlula davem. „Tohle je moje blízká přítelkyně Olivia Watsonová,“ vysvětlil Gabrielovi. „Olivia provozuje velmi úspěšnou galerii současného umění na King Street.“

„Neříkejte.“

„Znáte se?“

„Bohužel jsem neměl to potěšení.“

Nebyla to pravda, protože Olivia Watsonová kdysi pomohla Gabrielovi zničit externí teroristickou síť Islámského státu. Úspěšná galerie na King Street byla Gabrielovou platbou za její služby.

„Právě chystáme výstavu jednomu mimořádnému talentu ze Španělska,“ informovala Gabriela.

„Opravdu? Jak se ten malíř jmenuje?“

„Je to *malířka*,“ zdůraznila jemně s úsměvem, který naznačoval, že vyslovovat jméno umělkyně je zbytečné, protože ho Gabriel samozřejmě dobře zná. Ještě nedávno byla tato malířka padělatelkou obrazů a Gabriel ji nejprve odhalil a pak jí dal druhou šanci. „Vernisáž se bude konat za šest týdnů,“ dodala Olivia. „Bylo by mi ctí, kdybyste se zúčastnil.“

„Nejspíš nebudu moci,“ odvětil Gabriel a ukázal na muže, který v doprovodu ochranky právě vešel do sálu. „Ale on by možná mohl přijít místo mě.“

Byl to Hugh Graves, britský ministr vnitra a – pokud se dalo věřit aktuálním volebním průzkumům – budoucí obyvatel domu číslo 10 na Downing Street. Doprovázela ho manželka Lucinda, výkonná ředitelka společnosti Lambert Wealth Management. Do posledního majetkového přiznání manželský pár uvedl majetek v hodnotě více než sto milionů liber, všechny na účtu Lucindy. Její manžel za celý svůj život nepracoval ani den v soukromém sektoru. Politickou kariéru započal krátce po odchodu z Cambridge a jeho ministerský plat sotva pokryl náklady na mytí oken v sídlech vlastněných Gravesovými, jednom ve čtvrti Holland Park, druhém v Surrey.

Jeho příchod aspoň na chvíli odvrátil pozornost některých hostů od Gabriela, což mu naprosto vyhovovalo. „Co vlastně přivedlo budoucího premiéra na náš malý večírek?“ zajímal se.

„Lucinda sedí ve správní radě Courtauldu,“ ozřejmil Nicholas Lovegrove. „Kromě toho je jedním z největších sponzorů galerie. Myslím, že její firma má dnešní slavnostní obřad na starosti.“

„Kolik stojí stržení sukna z obrazu?“

„Zapomněl jste zmínit šampaňské a jednohubky.“

Hugh Graves se najednou pohnul a vykročil přes sál. „Ale ne,“ procedila Olivia přes náhle ztuhlý úsměv ve tváři. „Mám pocit, že míří přímo k nám.“

„Přímo k vám, předpokládám,“ poznamenal Gabriel.

„Sázím všechny svoje peníze na vás.“

„Já to samé,“ přidal se k Olivii Nicholas Lovegrove.

Postup ministra k jejich skupince zpomalily projevy podpory od několika hostů. Když se k nim konečně dostal, napřáhl ke Gabrielovi ruku jako bajonet.

„Rád vás konečně poznávám, pane Allone,“ řekl. „Jak si asi dokážete představit, slyšel jsem toho o vás a vašich činech opravdu hodně. Jak dlouho se v Londýně zdržíte?“

„Moc dlouho ne, obávám se.“

„Je nějaká šance, že byste si zítra našel pár minut a zastavil se za mnou na ministerstvu? Rád bych slyšel váš názor na poslední vývoj na Blízkém východě.“

„Odkdy je pro ministerstvo vnitra zajímavý vývoj na Blízkém východě?“

„Nikdy není na škodu rozšířit si obzory, nemyslíte?“ opáčil Graves.

„Zvláště když je pravděpodobné, že ministr vnitra bude příštím premiérem.“

Graves zvedl koutky úst v nacvičeném úsměvu. Bylo mu čtyřicet osm a měl vizáž moderátora televizních zpráv, který vypadá dobře na kameře. „My premiéra máme, pane Allone. Premiérku, abych byl úplně přesný.“

Ale dlouho ji mít nebudou. Aspoň co se neslo v kuloárech budov na ulici Whitehall. Také londýnští političtí novináři se shodovali na tom, že Hilla Edwardsová, nejméně populární britská premiérka v historii, bude mít štěstí, když ve funkci přežije zimu. A jak se všeobecně předpokládalo, až přijde její čas, dveře jí ukáže právě ambiciózní Hugh Graves.

„Jak to vidíte zítra odpoledne, pane Allone?“ nenechal se odradit od svého nápadu. „Pokud se nestane nic mimořádného, měl bych mít volno kolem oběda.“

„Už jsem v důchodu, ministře Gravesi,“ připomněl mu Gabriel. „Navrhuji, abyste si místo mě promluvil s izraelským velvyslancem.“

„To je dost nepříjemný chlapík, kdyby vás to zajímalo.“

„Obávám se, že je to součást jeho práce.“